

die verscheidene van zijn tijdgenooten toch niet minder knap wisten te behandelen, bladen vol stemming, die als zoodanig eenig zijn. Prenten als de pastorale van den herder met zijn geiten, als de droomerige der vier schapen, als de innige der paarden, beurtelings neigend naar het idyllische of elegisch uitklinkend, bewijzen hoe overtuigend de meester het sentiment dezer verloren hoekjes van een wijde wereld uitdrukking wist te geven. In de eerste dezer etsen, waar de dieren zijn neergevleid in de luwte van een heg en, iets verder, grijze silhouet in het trillend middaglicht, de herder zit, is in den vrede van dit landelijk tafereel de zware zomerweelde wel diepgevoeld. Of men neme het blad der twee paarden, waar het goedmoedig-berustende der dieren, met de verlatenheid van het landschap, waarover regenwolken drijven, iets triestigs krijgt, dat zijn melancholische werking niet mist. Maar dan zijn er de twee honden, die het jachttuig hunner meesters bewaken, waarin de kunstenaar weer lichter toon aanslaat en iets van de blijheid, die straks den jachtstoet zal bezielen, nu reeds doet oplichten in de zonnigheid van dit blad. Zijn er ook stijlvoller meesters van het dierbeeld, zijn er die, op andere wijze nog, voortreffelijker zijn, zoo stemmingvol is er geen.

De karakteristiek, die hier beproefd wordt te geven, zou haar aanspraak op waarachtigheid verbeuren, zoo ze naast wat er loffelijks van den kunstenaar getuigd kan worden, niet tevens het minder geslaagde er tegenover stelde. Want geenszins mag over het hoofd gezien worden, dat het beste slechts een klein deel van dit werk uitmaakt en dat ook daarin nog de gaafheid niet steeds volstrekt is. Zelfs in het dierstuk wordt de ideale vereeniging van zijn kwaliteiten vaker gemist dan men mocht verwachten en zonderling zwak wordt hij soms in de figuur, die hij toch elders met een, zij het dan ook academische, correctheid wist te teekenen. Doch wat men, bij het peilen van zijn kunstenaarschap, reeds daar waar hij het hoogste van zijn kunnen manifesteert, in sommige details, het struikgewas, een achtergrond, bij hem moest vreezen, een oppervlakkigheid, die de keerzij is van een gave, welke doorgaans met luchtige gratie zich uit, wordt pas ten volle bewaarheid in zijn landschappen. Wat deze plechtig-grootsche tafereelen, waarvan de ernst verlicht wordt door de intimiteit der schaduwrijke voorgronden en de koestering van zomerzon en zuidenwinden daarachter, konden zijn, bewijzen Poussin en Claude. Doch het grootsche en het statige zijn niet bij uitstek de gebieden waar we ons het zekerst voelen en het is bij Dujardin niet anders. Waar hij zich aan dergelijke onderwerpen waagt, kan het resultaat niet dan teleurstellend zijn. In het, doorgaans, looverrijke voorplan vervalt hij in peuterigheid, de wijde achtergronden ontberen alle kracht. Alsof hij ganschelijk door onmacht bevangen was, demonstreeren schier al deze landschappen pijnlijk een gemis aan karakteriseerende macht, dat in het dierstuk reeds